

FEMTE SCENEN.

De förre. Beckmark.

Beckmark.

Seså, nu är jag här igen . . . jag hoppas, att jag inte gifvit Hr Ryttmästarn skäl att förlora tålamodet?

Andersson.

Ni är den förste Skomakare på jorden . . . som inte ljuger. — —

Ryttmästarn.

Nej kära Hr Beckmark . . . ni kommer alldeles lagom. (*Till Andersson.*) Tag bort skorna, som stå på bordet.

Andersson. (*Borttager dem och smyger på ett behändigt sätt dem åt Charlotte bakom gardinen under pågående scen.*)

Beckmark.

Ja, ser ni, jag har min Tillskärare i verkstaden, min Försäljerska i boden, och på det viset kan jag öfverlemnna komandot ibland.

Ryttmästarn.

Ni är en skälm Beckmark! Ni sa nyss, att ni hade så brådtom — det var visst derföre, att ni var rädd att jag skulle komma och språka med er fru.

Beckmark.

Jag rädd! för ingen del. — Har ni sett min hustru

en gång, så skall ni, min själ, förlora lusten att kurtisera henne.

Ryttmästarn.

Det är inte ert allvar.

Beckmark.

På heder och ära! Hon är hvarken vacker eller älskvärd. — Nej Gudbevars! — Det var bara för att se efter om jag hade tillräckligt med läder hemma till beställningen, som jag sprang min väg — det försäkrar jag er.

Andersson.

Aj, aj, du är fast, min gubbe lilla!

Ryttmästarn.

Ja, jag tror er. (*Afsides.*) Jag har lust att drifva lite med honom. (*Högt.*) En Skomakare är ändå en bra lycklig man.

Beckmark.

Hur så, Hr Ryttmästare, hur så?

Ryttmästarn.

Isynnerhet då han, som ni, är ung och ser bra ut.

Beckmark. (*Krämar sig.*)

Tycker Ryttmästarn det?

Ryttmästarn.

Ja visst — och då man till på köpet, som ni, står väl hos det täcka könet.

Beckmark. (*Dumt förlägen.*)

Hr Ryttmästare!

Ryttmästarn.

Att taga mått af en vacker fot se så var
uppriktig nu jag vill slå vad att

Beckmark. (*Smäskrattar.*)

Hehehe! Vackra fötter! — Det är just mitt fack det

Ryttmästarn. (*Skalkaktigt.*)

Jag ger mig katten på, att mången vacker flicka
fått gratis sina skor af er?

Beckmark.

Trefflige Ryttmästare! hehehe!

Ryttmästarn.

Lille skalk! — Tänk om er hustru visste det!

Beckmark.

Åhå, man är inte så dum heller Gud ske
lof, man är inmarig, man förstår att taga sina mått
och steg.

Andersson.

Ja, det hör till ert fack det.

Ryttmästarn.

Ja, men tänk om er hustru också förstår att taga
sina mått och steg?

Beckmark.

Hon! — ahnej — hon är för oskyldig till det; ja,
jag skulle kunna tillägga, att hon är för dum ett falla
på den tanken

Charlotte. (*Bakom gardinen.*)

Tro inte det.

Beckmark.

Hvasa? Jag ber om förlåtelse jag
tyckte att

Ryttmästarn.

Om jag vore i ert ställe nu, så vore jag inte så
trankil.

Beckmark.

Har ingen fara hon går ju aldrig ut annat
än i mitt sällskap, eller också till några kunder af
hennes kön.

Ryttmästarn.

Är ni så säker på det?

Beckmark.

Om jag är säker? Jag skulle vilja se, om
hon vågade sig ästad

Ryttmästarn.

På en bal, till exempel?

Beckmark.

Hur kom ni på den tanken?

Ryttmästarn.

Händelsevis blott emedan det är bal i afton.

Beckmark.

Maskis ja! — Ja, vet ni, det är verkligen så, att hon hade fått lof att gå dit, men i sällskap med en af mina grannar; men si Beckmarken är slug han jag hittade på ett ypperligt medel i går, att göra hela balletten om intet.

Ryttmästarn.

Men hvarföre vägra henne ett sådant nöje?

Beckmark.

Det är inte af elakhet, det försäkrar jag — men om Hr Ryttmästarn vore riktigt tystlåten, så

Ryttmästarn.

Jag skall ingenting säga, det lofvar jag er.

Beckmark.

Har Ryttmästarn någonsin varit i Skoporten?

Ryttmästarn.

Nej.

Beckmark.

Det finns en liten flicka der gudomlig 18 år hon heter Carolina min lilla för-tjuserska min tanke om dagen min dröm om natten min egen lilla Carolina i Skoporten — och jag har lofvat henne

Ryttmästarn.

Har man sett på en sådan liten kurre! Tänk om er hustru fick nys om det?

Beckmark.

Det är hon för dum till hon tror mig som guld.

Charlotte. (*Bakom gardinen.*)

Ah!

(*Andersson nyser på samma gång, på det att Charlottes utrop ej skall märkas.*)

Beckmark. (*Vänder sig åt Charlottes och Anderssons sida.*)

Välbekommet!

Ryttmästarn.

Jag har lofvat er att vara tystlåten — kan ni lofva mig detsamma?

Beckmark. (*Högtidligt.*)

Hr Ryttmästare! På min Skomakare-ära!

Ryttmästarn.

Ni är en skicklig och flink arbetare!

Beckmark.

Fråga Rådmanskan, skall Ryttmästarn få höra. — Jag har tagit mått många gånger på henne jag.

Ryttmästarn.

Kan ni med blotta ögonen, utan händernas tillhjälp, taga mått?

Beckmark.

Usch ja!

Ryttmästarn.

Om ni blott får se foten på personen?

Beckmark.

Usch ja!

Ryttmästarn.

Jag vill hafva ett par halfstöflor.

Beckmark. (*Betraktar ett ögonblick Ryttmästarns fötter.*)

Det är gjordt. Ni skall ha dem i morgon.

Ryttmästarn.

Ja, det är inte åt mig, det är åt en annan person, som är här.

Beckmark. (*Tittar på Andersson.*)

Det var en fan att ha stora fötter.

Andersson.

Jaja, det är inte åt mig heller.

Beckmark.

Åt hvem då?

Ryttmästarn.

Hon står bakom gardin der.

Beckmark.

Hihhi! Hon står bakom gardin. (*Står till Ryttmästarn.*) Trellige Ryttmästare!

Ryttmästarn.

Jag hoppas, att Beckmark inte tror.

Beckmark.

Hihhi! Inte tror . . . ett fruntimmer . . . hihhi! — hos en unghärd . . . hihhi! — hos en Ryttmästare vid Lifgardet till häst! hihhi! — — —

Ryttmästarn.

Hon är gift, och hennes man är . . .

Beckmark.

Lurad, ja! . . . hihhi!

Ryttmästarn.

Tyst!

Beckmark. (*Talar sakta.*)

Naturligtvis! Men det är ju ingenting ondt i att skratta åt den token till man, hihhi!

Andersson. (*Afsides.*)

Beckmarken är inte den första man, som skrattar åt sig sjelf.

Beckmark. (*Går långsamt emot gardiuen.*)

Det vore roligt att se . . .

Ryttmästarn.

Ingen nyfikenhet, Beckmark.

Beckmark.

Men jag måste väl se, om jag skall taga mått.
(Till Charlotte.) Var så artig, min nådiga, och räck fram foten! Det är gjordt på en sekund.

Ryttmästarn.

Var inte rädd, lilla fru sträck fram foten.

Beckmark. (Högt nyfiken.)

Kanbända gardinerna hindra er (Går och ämnar draga undan dem.)

Andersson. (Hejdar honom.)

Hallt! pappa Beckmark.

(Charlotte sticker fram ena foten.)

Beckmark.

Båda fötterna, min nådiga. (Charlotte sticker fram båda fötterna. — Han slår sig för pannan.) Så nåtta! Alldeles som Carolina i Skoporten! (Ångsligt till Ryttmästarn.) Ett ord bara ett enda lite ord. Det är väl inte Carolina?

Ryttmästarn.

Nej.

Beckmark.

På heder och ära!

Ryttmästarn.

På heder och ära! Stöflorna måste vara färdiga till i afton.

Beckmark.

Det är omöjligt!

Ryttmästarn.

Jag betalar dubbelt.

Beckmark.

Omöjligt ändå!

Ryttmästarn.

Det måste gå för sig; ty frun skall kostymera sig som Hvita Frun på slottet Avenel.

Beckmark. (Lifigt.)

Hvita Frun! — Det skall då vara Skottska halfstöffor?

Ryttmästarn.

Ja visst.

Beckmark.

Vänta! * (Står och tager mått med ögonen och gör sina uträkningar.) Det är besynnerligt! — — Alldeles samma mått. — Min nådiga! Hur behagar ni dem — Hon svarar inte

Ryttmästarn.

Eleganta, det förstås.

Beckmark. (Litet orolig.)

Hvilken färg? Hon svarar inte

Ryttmästarn.

Färgen gör ingenting till saken

Beckmark.

Skulle ni önska gröna öfverläder och guldfransar?
Hon svarar inte ändå.

Ryttmästarn. (*Till Charlotte.*)

Ett ord blott: behagar ni dem gröna?

Charlotte. (*Med förställd röst.*)

Voj!

Beckmark.

Hvad fan sa hon: Voj! — Hon måste antingen
vara Fransyska eller Finska.

Ryttmästarn. (*Till Beckmark.*)

Är det nog nu?

Beckmark.

Fullkomligt! Och hvad ännu bättre är: jag har just
ett par färdiga, som jag ämnade hustru min. men som
jag narrade henne, att jag sålt — jag har gömt dem
inuti ett par stora bottesfores, som stå i vrån i boden. —
De halfstöfforna skola passa den der lilla Näden alde-
les förträffligt.

Ryttmästarn.

Jag får dem således?

Beckmark.

Jag skyndar hem efter dem. Farväl Don Juan!

Ryttmästarn.

Helsa Fru Beckmark, lycklige äkta man!

Beckmark. (*Till Andersson.*)

Adjö Leporello!

Andersson.

Helsa Carolina i Skoporten.

(*Beckmark går.*)

SJETTE SCENEN.

De förre, utom Beckmark.

Ryttmästarn.

Kom fram, sköna Charlotte! han är borta!

Charlotte. (*Frankommer.*)

Det är ovärdigt! Att så bedraga mig! Att vara
gift och älska en annan qvinna, och det till en

Andersson. (*Infaller.*)

En flicka i Skoporten!

Charlotte.

Och inte nog dermed! Han vågar vara svartsjuk på
mig! Ack Beckmark! Beckmark! Hvem hade kunnat
tro något sådant om dig?

Ryttmästarn.

Lugna er, söta Charlotte! Vi skola hjälpas åt att
straffa honom.

Charlotte.

Att nödgas höra hvad jag nu hört, och sjelf frukta
att bli upptäckt, då man ändock ingenting har att fö-

rebrå sig! Ack Hr Ryttmästare, i hvilken belägenhet ni försatt mig!

Ryttmästarn.

I den bästa, hoppas jag. Ni har åtminstone lärt känna er man. — Ni kan hämnas er.

Charlotte.

Ja, jag skall hämnas, men så, som det anstår en qvinna.

Ryttmästarn.

Och ni tillåter mig väl vara er behjelpig.

Charlotte.

Jag förstår er inte, Hr Ryttmästare.

Ryttmästarn.

Att börja med, så skall ni gå på balen; edra halfstöflor komma hit om en stund.

Charlotte.

Stöflorna ja! Och att narra mig äfven i en sådan småsak. — De karlarne! De karlarne!

Ryttmästarn.

De gifta karlarne ja! Fördöm inte de ogifta, lilla Fru Beckmark! — I afton kommer jag och hemtar er. Vi följas åt på maskraden.

Charlotte.

Inte utan min man.

Ryttmästarn.

Men ni vill ju straffa honom?

Charlotte.

Ja, Hr Ryttmästare; just därför skall han vara med oss.

Ryttmästarn.

Det skulle ju bli en belöning.

Charlotte.

Nej, han skall pinas; han skall inte veta, att det är jag. Ni skall bjuda honom med er på maskraden. Ni följas åt, — jag kommer efter. Ni träffar mig i min lilla Skottska kostym och i mina egna gröna stöflor med guldfransar. Vi båda gå arm i arm hela qvällen, och var säker, att min medfödda qvinliga fintlighet skall sätta honom på tinnarna — och ni sjelf skall se, att ni inte så snart glömmet Skomakarn och hans Fru.

Sång N:o 3.

Mel. På Blå Porten vill jag vara &c.

Hur kan man så svartsjuk vara,
Då man sjelf ostadig är? —
Men min Gubbe, vänta bara.
Snart jag nog dig annat lär!
Plågas skall du, falska, stygga.
Ja, jag svär det sannt och visst.
På en grund jag ärnar bygga.
Och som kallas — — qvinnolist.

Flickor, j som längten, trånen,
 Hän till hymens blomsterland,
 Fintlighet utaf mig länen,
 — Den för gagna er ibland —
 Vill en svartsjuk man blott gifvas,
 Fast j läspen: "Engel, du!"
 Skall er snart en lärdom gifvas,
 Utaf Mäster Beckmarks Fru.

Slut på Första Akten.

ANDRA AKTEN.

Theatern föreställer en snygg Skomakareverkstad. — Gesäller och Pojkar arbeta flitigt under följande Chör.

FÖRSTA SCENEN.

Sång N:o 4.

Mel. Student-Chör ur Läkaren.

Aktning den träge arbetarn skall skörda,
 Lättingen ensam föraktad må gå.
 Samhället redliga viljan bör värda,
 Heder en hvar i sitt kall dock skall få.
 Derfor, o vänner, med mod och med nit,
 Sträfvom; må omtanka, ordning och flit
 Blifva vår lösen; en gång vi vinna
 Lönen och redliga viljans pris,
 Ljuft blir att lugn efter mödan finna,
 Gagnom blott ständigt på bästa vis.

Verkgesällen.

Klockan är half 6 — slut nu gubbar! Låt oss kläda oss och sen gå upp i Bildningscirkeln. Calle raskar sig och ställer i ordning allting här. — Han följer beskedligt med sen, eller hur?

Calle.

Menar herrn, att jag kan lära mig något der?

Verkgesällen.

Med god vilja och uppriktig föresatts att i en framtid vara gagnelig för sig sjelf och andra, kan likaså väl Calle, som vi öfriga arbetare blifva, hvad man har skäl och rätt att fordra af oss: dugliga, hederliga och rättskaffens män i landet.

Calle.

Men jag blir säkert aldrig min egen ändå.

Verkgesällen.

Det skadar väl inte att vara ansedd som en bra människa för det, och att veta med sig sjelf, att man gjort sig förtjent af medmänniskors högaktning, äfven om man inte skulle bli nog lycklig att sätta fot under eget bord.

Calle,

Nog talar herrn bra, men jag begriper herrn inte.

De andra Gesällerna.

Calle är just ett nöt.

Calle.

Hvad skall ett nöt i Bildningsseirkeln att göra?

Verkgesällen.

Ja, det kan han då äntligen ha rätt uti. — Det är med Calle som med de der små markattorna, som

de kläda ut i alla möjliga kostymer — — — svansen syns ändå alltid. — Kom ni andra, så gå vi och hyfsa oss litet. (*De sjunga om Chören och gå.*)

ANDRA SCENEN.

Calle. (*Ensam, stökar i ordning.*)

Svansen syns ändå alltid, sa han; hvad kunde han mena med det? — inte kunde det väl vara något oartigt just i hvad han sa inte, men ändå tyckte jag inte det lät riktigt så bra jag tror verkligen de anse mig för hvad jag är ja ja, hvar och en känner de sina på gången! Herre Gud! — Att Lotta skulle gå stad och gifta sig! — — — Hade hon inte det gjordt, så hade jag också varit som en annan människa — — — — allt hvad jag kan förtjena, det lägger jag ner hos Lindvallskan; och i hvad sen? — Jo i bränvin! — I bara rama, rena finkeln! Det är synd, att toddy och punsch skall vara så dyrt här i världen, för si när man är kränglig utaf det, så är det genfult; men när det luktar finkel af en, så springa de alla för en, utom polisen — si den är van vid lukten; — — det är besynnerligt, att jag alltid skall vara så rädd för polisbetjenterna, fast jag aldrig gjort det ringaste ondt i min dar! Ja Herre Gud, hvad det går konstigt till här i världen! — — Den ena människan äter alldeles upp den andra, och det kallar di för att lefva tillsammans i ett samhälle! — Jo rasande vackert samhälle ändå! — När jag springer med ett par stöflor ifrån mästarn hem till kuuderna, så hör jag allt hur det låter i samhället. Det är olika si, som her-

arne ä till. — Kommer jag till somliga, så säga de: "är du ändtligen här nu, din lymmel?" — jag svarar ja, jag, som det anstår mig, och helsar ifrån mästarin och ber, att jag skall få de der styfrarna sen förra månaden. Då får jag mig en sittoppare och ovetf, så det haglar ve't. — Kommer jag till andra, så vrida de på mustacherna, taga på sig en förfärlig mine, ösa ur sig några millioner och be mig draga fan i våld. — Kommer jag till en Student eller Gymnasist eller till sådana der ena, som just inte ha mer än hvad de stå och gå uti — — — di ä alltid de hyggligaste, ty fastän mästarin aldrig får några penningar, så får jag ändå alltid drickspengar af dem, och på samma sätt är det med fruntimmerna. Flickorna äro alla gifmilda af sig, men så snart de blifva gifta, så ä de snåla som prest-hustrur allihopa. — — Och det kallar di för samhälle. — Ett sådant samhälle ger jag på båten och går till Lifgarde till häst. — Jag skall tjena Kongl. Majestät och Kronan — si di ä utom samhälle di, och det är något det, skulle jag tro! . . . (*Går sin väg.*)

TREDJE SCENEN.

Charlotte. (*Inkommer från sidorummet.*)

Jaså, min kära Beckmark! Du tillåter mig att gå på bal, men säljer först på narri och sedan på fullt allvar bort mina små halfstöffor! — Du är en trogen äkta man, som du alla dagar upprepar, och har en Carolina i Skoporten. Hur afskyvärdt! Jag vore färdig att gråta . . . om jag inte vore förargad! — Beckmark! Beckmark! Beckmark! Aek, att jag också skulle gå och gifta mig med en Skomakare.

FJERDE SCENEN.

Charlotte. Ryttmästarin.

(*Ryttmästarin knackar på fonddörren.*)

Charlotte.

Stig in!

Ryttmästarin.

Är ni allena?

Charlotte.

Ja.

Ryttmästarin.

Skönt. (*Tager ett knyte af Andersson, som synes i dörren, och säger till honom:*) Glöm inte bort vagnen till kl. 9! (*Till Charlotte.*) Se här, min söta Fru Beckmark, har ni hvad jag lofvat. (*Lemnar Charlotte stöflorna.*)

Charlotte. (*Tager emot dem och ställer dem på bordet till höger.*)

Jag tackar så mycket!

Ryttmästarin.

Er man var punktuel.

Charlotte.

Emot er ja; men Gud nås, så är han inte emot mig.

Ryttmästarin.

Han blir det nog, skola vi hoppas (*Tager fram en maskrad-biljett ur fickan.*) Här har ni er bil-

jett. — Han har lofvat att följa med mig på maskraden. — Klockan 9 fara vi, och vagnen återkommer sedan, för att hemta er. Jag har tillsagt Andersson att vara här, för att ledsaga er på balen. Han blir klädd i svart Domino, så att er man inte skall kunna igenkänna honom.

Charlotte.

Jag emottager med nöje er godhet, Hr Ryttmästare; men gå för all del nu, ty Beckmark kan vara här hvilket ögonblick som helst.

Ryttmästarn.

Farväl då så länge, min lilla nåd! — Denna afton kommer jag att räkna som en af de lyckligaste i mitt lif.

Charlotte.

Men glöm inte, att allt beror på utgången.

Beckmark. (*Sjunger utanför mycket högt.*)

"Jag kommer ifrån Nobis jag,
Från Operakällarns glada kunder" &c.

Charlotte. (*Då kupletten är utsjungen.*)

Hva sa jag?

Ryttmästarn.

Jo, att allt beror på utgången; men hur skall jag nu komma ut? —

Charlotte.

Nu är det omöjligt. Gå in dit så länge. (*Visar på dörrn till höger*)

Ryttmästarn.

Men om Beckmarken kommer efter?

Charlotte.

Tror Hr Ryttmästarn mig äga så liten makt, att jag inte någon gång skulle kunna qvarhålla honom?

Ryttmästarn.

Långt derifrån! Jag är öfvertygad, att om jag vore Beckmark, så skulle jag sköta bra illa mina kunder.

Charlotte.

Fort! — Han kommer. (*Skjuter in Ryttmästarn i rummet bredvid.*)

Ryttmästarn. (*I det han går.*)

För länge får ni inte låta mig vara allena.

FEMTE SCENEN.

Charlotte. Beckmark.

Charlotte. (*Låtsar inte se Beckmark. — För sig sjelf.*)

Nu skall jag bota dig, min gubbe lilla! (*Ställer sig i dans-positur.*)

(*Beckmark litet kladdig, stannar i dörrn helt förbluffad och betraktar hustrun.*)

Charlotte. (*Högt.*)

Nu är det er tur, Hr Ryttmästare . . . se så der ja . . . nu chaine — så ja . . . så figurée för egen dame — hahaha!

Beckmark.

Hör du Lotta lilla, är det du eller jag, som är litet skott, hvasa?

Charlotte. (*Förlägen.*)

Kors! är du hemma redan?

Beckmark.

Hvarför svarar du mig inte, Lotta? Ja, jag är hemma jag och du dansar du?

Charlotte.

Ja, hvad skall jag göra! Jag tyckte så lifligt, att jag var på maskraden!

Beckmark.

Och dansade med en militär?

Charlotte.

Militär!!

Beckmark.

Ja visst ja! Kanske inte Ryttmästare ä militärer?

Charlotte.

Ryttmästare!! — — —

Beckmark. (*Afsides.*)

Nej nej det är inte möjligt! — Se, så förvånad hon ser ut hon är bestämdt oskyl- dig hon sa väl så i sin inbillning kan jag förstå. (*Högt.*) Lotta lilla!

Charlotte. (*Inställsamt.*)

Beckmark!

Beckmark.

Lotta lilla! Kom hit, får jag pussa dig, Lotta lilla!

Charlotte.

Här är jag, söta Beckmark.

Beckmark. (*Kysser henne.*)

Så der ja! (*Afsides.*) Jag skulle vilja se den i syna, som kunde lura Beckmarken. (*Högt.*) Det är ledsamt, jag medger det, söta gumman, att du inte kom på balen i afton; men, ser du, kommersen går framför allt.

Charlotte.

Naturligtvis.

Beckmark.

Och sen, då man får så bra betalt — se på bara, 10 R:dr B:ko (*Tager upp en sedel ur västfickan.*) för ett par små fruntimmers-halfstöfflor!

Charlotte. (*Låtsar förtrytelse.*)

Min Gud! Hade du hjerta att taga så mycket?

Beckmark.

Hjerta! — Ja visst! — När han var så dum och betaltet så

Charlotte.

Jo, om det varit mansstöfflor, men fruntimmers man påstår i staden, att du alltid är så genereux emot

damer jaja, inte emot mig inte men emot andra

Beckmark. (*Afsides.*)

Hvad menar hon för slag? (*Högt.*) Genereux, jag? — Hvad har du nu fått för en idé i ditt lilla hufvud, Lotta?

Charlotte. (*Svartsjukt.*)

Det är ingen idé det man har allt hört

Beckmark. (*Infaller.*)

Du har hört galet, Lotta, mycket galet ändå. — —

Charlotte. (*Fortfar att spela svartsjuk.*)

Inte så galet ändå man vet, att du så ofta ligger för de skönas fötter

Beckmark.

För att ta mått ja! Herre min Gud, för att ta mått, Lotta lilla. (*Afsides.*) Jag tror hon börjar bli svartsjuk. — Nå Gud ske lof! Då blir hon mig trogen i döden! (*Högt.*) För öfrigt, så skall du vara lugn, lilla gumman, ty, förbanna mig händer icke det ganska ofta, att jag går min väg, utan att ens se person, som jag tagit mått utaf.

Charlotte. (*Inmarigt.*)

Kanske förhållandet var så med mina stöflor också?

Beckmark.

Nå, efter du är så snäll i dag, så skall jag ver-

keligen säga dig, att du har gissat rätt; — ja, vet du, så santt jag är Skomakare och heter Beckmark, så har jag inte sett annat än foten på henne.

Charlotte.

Hur är det möjligt?

Beckmark.

Jo, det är santt du och det är en rasande rolig historia till på köpet.

Charlotte.

Nej verkligen!

Beckmark.

Jo, vi, "Riddare af lästen", vi få allt vara med ibland. — Ser du, gumman min, det var på det sättet, att en skön, hemlighetsfull okänd, stod gömd bakom ett par fönstergardiner, — en förnäm dame skall du tro, ty hon ämnade ha sällskaps-spektakel hemma i sitt hus. Vidare, så var det jag och en viss Ryttmästare det fattades bara, att hennes man hade varit med, hihibi, hahaha!

Charlotte. (*Skrattar.*)

Hahaha! — Ja, det skulle hafva varit roligt!

Beckmark.

Tocke nöt till man du! hahaha! — Du måste väl medge, gumman min; att en fru, en bustru, som går till en officer och gömmer sig hos honom